

AAN DE OEVER VAN DE RIVIER

G e d i c h t e n b u n d e l

Joop Gieskens

Inhoud:

- 1 Er stroomt een rivier
- 2 Komt tot Mij
- 3 Indien iemand Mij opendoet
- 4 Hemelse schatten
- 5 Een brandend Braambos
- 6 Het laatste uur
- 7 Eindpunt
- 8 Tot weerziens
- 9 In een ander land
- 10 De eeuwigheid
- 11 Verlaten?
- 12 Op weg
- 13 Bede
- 14 Aanbidding
- 15 Kinderverdriet
- 16 Als een kind
- 17 Vaderliefde
- 18 Luister je wel?
- 19 Witter dan de sneeuw
- 20 Een nieuwe dag
- 21 Slechts mijzelf
- 22 Getsémané
- 23 Golgotha
- 24 Onschuldig bloed 1
- 25 Onschuldig bloed 2
- 26 Onschuldig bloed 3
- 27 Verzoening
- 28 Toevlucht
- 29 Onze Vader
- 30 De ware schat
- 31 Bezorgdheid
- 32 Zalig zijn
- 33 Verdrinken
- 34 Vreest niet
- 35 Stad van Goud
- 36 De Hof

- 37 Vaderdag
- 38 Gods barmhartigheid is sterker dan Zijn wet
- 39 Toevlucht
- 40 Het hemelse goud
- 41 Kerstbericht
- 42 Aan Zijn hand
- 43 Het licht der wereld
- 44 Beschermd

1 ER STROOMT EEN RIVIER

Waar 't gouden zonlicht alpentoppen doet ontvlammen
en eeuw'ge sneeuw haar water stort in de rivier,
daar murmelt ieder beekje zacht haar zangen
en voert een kostb're schat naar d'oevers wier
betoom de wat'ren door de bedding prangen,
om te versmelten tot een bruisende rivier.

En door het landschap slingert zich het zilv'ren lint,
verkwikkend wat in starheid was gevangen.
En wind en regen voeden trouw hun eigen kind,
dat wast in diepte, breedte, vol verlangen
te stromen naar de bron waar alles leven vindt
en het de eeuw'ge ruste zal ontvangen.

Zo dan: Mijn God, die ijs in mensen kunt verwarmen
tot beken schitterender dan kristal,
die in Uw eindeloosheid, vol erbarmen
de Bron van eeuwig leven wezen zal:
Leid ook mijn beek tussen de oevers van Uw armen
en voer haar bedding naar een rustig dal.

2 KOMT TOT MIJ

Mijn last is licht en immer zacht het juk,
dat Ik je op je schouders geef te dragen.
Het ruw gekrookte riet breek Ik niet stuk,
maar zal het met Mijn adem schragen.

En waar de zwakke vlam, verlangt naar wat geluk
en flakk'rend tracht haar maker te behagen,
ja, haast bezwijkt door 's werelds trotse druk,
doof Ik die niet, maar zal haar huiswaarts dragen.

Kom dan tot Mij vermoeiden en beladenen.

Ik geef je rust en de volkomen vrede.

Ik voer je aan Mijn hand al zachtkens mede

op wegen die Mijn heil'gen slechts betreden,
omringt door 't heerlijk reukwerk der gebeden,
naar d' oevers van zeer stille wateren.

3 INDIEN IEMAND MIJ OPENDOET

De avond dekt de stad geruisloos toe,
‘t rumoer verstilt en neonlichten
verkondigen met een nerveus gedoe
hun zeer eentonige berichten.

De plassen op de straat weerspiegelen ‘t licht
van violet’ en rose kleuren
en ruisend schuiven de gordijnen dicht
en gaan de sloten op de deuren.

Maar achter elke deur en menig raam
verschuilen zich vaak tal van zorgen,
die men angstvallig in des welvaarts naam
voor medemensen heeft verborgen.

Ach Heer, wilt Gij die vensters gaan verlichten,
klopt Gij op elke afgesloten poort.
Toont Gij Uw wond're vergezichten,
die nog geen sterveling ooit heeft verwoord.

4 HEMELSE SCHATTEN

Wat is het heerlijk rusten aan Uw voeten.
Zo vredig, als Uw Geest van binnen woont.
Zo dwaas lijkt plotseling het aardse ploet'ren
als Gij Uw schatten aan de sterv'ling toont.

En dagelijks mag ik Uw gunst begroeten
als kind, dat door gena Uw schepping kroont,
dat niet meer voor zijn daden hoeft te boeten,
daar Gij oprecht geloof en trouw beloont.

Verlangend zoekt mijn ziel de schitteringen
die Gij Uw kinderen hebt toebereid,
die hemels zijn, ver boven alle dingen

en in Uw hand zijn uitgespreid:
De lamme zal van louter vreugde springen,
de blinde zien; Uw eeuw'ge heerlijkheid.

5 EEN BRANDEND BRAAMBOS

Die morgen kan ik bijna niet verwoorden:
die tintelende jubel van Gods lof,
dat kleurenspeel van lichtaccorden,
de zoete stilte als in Edens hof.

En toen de zon 't gebladerte doorboorde
en met een rose gloed de braamstruik trof,
was 't of ik zelf Gods stem daar hoorde:
"O mens, betreed slechts barrevoets dit stof! "

Och Heer, hoe zoudt Gij mij kunnen gebruiken:
een zwakkeling, zo bang, vol ongelooft,
zo zwaar van tong en soms oostindisch doof?

Raak mij toch aan en doe Uw licht ontluiken,
dan zal ik gaan waar farao mij wacht;
gelouterd, geheiligd, gedragen door Uw kracht...

6 HET LAATSTE UUR

De dood, ach Heer, hoe zwaar is die te dragen,
hoe wreed de vijand die in d'avond komt,
als 's daags in 't licht, het ruisen plots verstomt
op 't nacht'lijk uur geen nieuwe dag zal dagen.

O God, Gij weet, maar talloos zijn de vragen,
het worstelen dat onze schouders kromt,
de tijd, het uur dat immer nader komt,
die vrees zal ons een leven lang belagen.

Maar 't kostbaar bloed dat door U werd vergoten,
trekt door de doodsrivier een helder spoor,
zij die het volgen gaan niet meer teloor:

Uw liefde brengt hen door de enge poort,
gedragen op de vleug'len van Uw woord,
zult Gij in eeuwigheid hen niet verstoten.

7 EINDPUNT?

De diepe sporen van de tijd,
ze tekenen het lijden,
dat aan de ouderdom gewijd
slechts wijsheid kan verspreiden.

De uren rijgen zich aaneen
tot dagen, maanden, jaren
en bitterheid of angstgeween
kan niet 't geweld bedaren
waarmee de tijd zijn voren slaat
naar 't eindpunt van ons leven,
die dag is met het rechtsgewaad
van eeuwigheid omgeven.

Daar waar de tijd in 't niets verdwijnt
en 't levensscheepje teder
aan d'rede van Gods liefde deint,
neemt Hij de zielen weder
die zijn gekocht met Jezus' bloed
tot losprijs voor de zonden.
Zij werden door Zijn Geest gevoed,
der wereld losgebonden.

8 TOT WEERZIENS

Jouw leven werd beheerst door de gedachte:
 waarom laat God zo vaak gebeuren
 dat velen in hun armoe' treuren
wijn rijken naar nog meer van mammon trachten?

Doch juist die rijkdom werd je niet geschonken.
 Gelukkig maar, het brengt geen zegen.
 Gods liefde gaat niet over wegen
die slechts bestaan uit 't aardse geldgeflonker.

Nu weet je van Zijn rijkdom, die liefde is
 en troost, geborgenheid en vrede,
 dat hoe wij op deêz aard' ook leden,
 het nimmer opweegt tegen deze lafenis.

Het doet me pijn dat ik je niet kon helpen
dan slechts met woorden in mijn zwakheid,
 die iets verkondigden van 't heilsfeit
waarmee de Heer een bloedend hart kan stelpen.

9 IN EEN ANDER LAND

Ik zie nog steeds je droeve ogen,
de trek van pijn op je gelaat,
je dunne vingers, licht gebogen,
je mond die niet meer met mij praat.

Maar toch, je hebt Hem weergevonden,
Hij nam je in genade aan
en bracht je op Zijn heil'ge gronden,
waar dood en pijn niet meer bestaan.

10 DE EEUWIGHEID

De eeuwigheid, zal ik haar schrikking noemen?

Begin dat rondtolt zonder eind
en in een tijdloos niets verdwijnt
waar nimmermeer een einder op zal doemen.

Hoe kan ik mens, de eeuwigheid bevatten,
hoe zelfs maar raken aan 't begrip,
ik die hier als een kleine stip
te midden woon van slechts de aardse schatten.

O dwaas, 'k ging in die eeuwigheid verloren
als niet een lam was toebereid,
als geen geloof had vrijgepleit
was mij als mens een treurig lot beschoren.

O eeuwigheid, ik kan u dan toch roemen:
Begin van glorie zonder eind,
een heil dat nimmermeer verdwijnt,
oneindig geschal van Gods klaroenen.

11 VERLATEN?

Beproeft Gij mij, door mij alleen te laten?
Is dat het, Heer, is dat Uw weg met mij?
Is dat mijn lot in deze droeve dagen,
waarin ik rust nog vrede vind en schrei?
Hebt Gij de schuld dan niet voor mij gedragen;
het angstig bloedzweet en de pijn daarbij?

Dit kruis lijkt mij zo zwaar, haast niet te dragen
en doodsangst overweldigt mij bij nacht.
Als ik maar weet dat Gij mij toch wilt schragen
en voor mij uit gaat, steeds weer op mij wacht.
Ik wil U Heer om al Uw liefde vragen,
zodat Uw trouw mij immer tegenlacht.

Die mij omringen, niet in U geloven,
zij zien mij strijden, doch beseffen niet,
dat zelfs in smarten u de heil'gen loven,
dat hier op aard' 't gelovige verdriet
gewist wordt door Uw teêdre handen boven
en dat Gij steeds het leed Uws kinderen ziet.

12 OP WEG

Ik wandel langs het smalle spoor,
het is niet druk betreden.

Mijn stappen gaan direct teloor
in 't zware zand vergleden.

Mijn ogen tranen in de wind
en scherp zijn tal van stenen.

De stormkracht heeft mij haast verblind,
't liefst zou ik bitter wenen.

Die voor mij gaat met licht omkleed,
wenkt mij met beide handen.

Hij zorgt dat ik mijn pijn vergeet,
mijn voeten minder branden:

Want bloemen steekt Hij in het zand,
in vele schone kleuren

en 'k neem ze gretig in mijn hand,
verlangend naar hun geuren.

Zo trek ik langs het barre pad
omringt door zand en stenen,
op weg naar gindse, gouden stad,
waar nooit een mens zal wenen.

13 BEDE

'k Vertrouw mij aan Uw sterkte
en bid U ook, vermeer
toch wat Gij in mij werkte,
aan U geef ik mij, Heer.

Blijf altijd in mij leven,
een rots waar ik op bouw
en laat mij zijn geweven
uit gouddraad Uwer trouw.

En als mijn medemensen
mij haten om Uw woord
en mij niets goeds toewensen,
geef dat het mij niet stoort.

Ook als ik door de zorgen
soms buk tot diep in 't stof,
geef dan een nieuwe morgen
en wijd die aan Uw lof.

Vervul mijn hart, o Here,
en geest met heilig vuur
en laat mijn tong U eren,
tot in mijn laatste uur.

14 AANBIDDING

Mijn hart gaat biddend uit tot God omhoog
en tastend zoekt mijn geestesoog

de troon van Hem, die 't al geschapen heeft
en in mijn hart Zijn vrede geeft.

Zijn woorden legt Hij in mijn mond terneer,
zo schoon, zo onuitspreèklijk teer...

Ik kan ze niet begrijpen, niet verstaan,
maar 't geeft mij kracht om door te gaan.

15 KINDERVERDRIET

Hij kiest zijn vragen heel zorgvuldig,
te wijs naar jaren van dit tal,
of hij toch ooit eens lopen zal.

Het antwoord blijf ik nog steeds schuldig.

'k Treed binnen in zijn kleine kamer.
Wat speelgoed ligt in 't rond verspreid;
soldaatjes midden in hun strijd
gevallen, onder 's vijands hamer.

Verrast blijf 'k staan in 't schemerduister
en doe het licht nog maar niet aan.
Ik kan de woorden net verstaan,
gesproken als een zacht gefluister:

"Ach Heer, ik zou zo graag eens lopen,
zoals mijn vriendjes, weet U Heer?
U kunt het doen, maar ach wanneer?"
En altijd, altijd blijft hij hopen.

Hij ziet mij staan met tranende ogen.
't Is ook zo echt, zo diep gemeend
en nu mijn hart met 't zijne weent,
weet ik, ook Jezus is bewogen...

16 ALS EEN KIND

Luc. 18:15-17

Jezus ziet de kinderoogen,
vol vertrouwen naar Hem zien
en Hij is om hen bewogen,
als ze spelend tot Hem vliên.

Vriend'lijk hurkt Hij bij de kleinen
en beroert hen met Zijn hand.
Ja, bestraft om hen de Zijnen
om hun dwaze onverstand.

Zeêgnend spreekt Hij deze woorden:

"Laat een ieder als een kind
zoeken naar de hemeloorden,
waar men eeuwig vrede vindt."

17 VADERLIEFDE

Als kinderen je hart vertreden,
je doornen priemen in 't gemoed,
niet luisteren naar goede reden,
maar blind zijn in hun overmoed,
dan vindt een ouderhart geen vrede,
maar breekt het door de tranenvloed.

Hoe zal Gods hart om ons dan schreien,
als wij in blinde eigenwaan
Zijn woord in ons niet doen gedijen,
maar steeds de zondeweg begaan,
wijl Hij ons aan zijn borst wou vlijen
en al de schuld heeft weggedaan.

Het spijt mij Heer, U bent mijn Vader
en ik Uw ongehoorzaam kind.
Trek mij met liefdekoorden nader,
ik was aan beide ogen blind.

18 LUISTER JE WEL?

Zal Ik spreken in de stormen?

Zal ik fluist'ren als de wind?

Moet Ik beuken als de golven

voordat je me hoort, Mijn kind?

Moet Ik smeken soms of huilen,

dat je Mij nog steeds verdriet

en bij mij toch niet komt schuilen

ook als je het niet meer ziet?

Weet je dan niet van Mijn zorgen

die Ik heb om jouw gedrag,

dat je ied're dag en morgen

altijd bij Mij komen mag?

Weet je niet meer van Mijn lijden

en mijn leven dat Ik gaf?

Dat Ik jou soms moet kastijden

en je scheiden wil van 't kaf?

19 WITTER DAN DE SNEEUW

De witte vlokken vallen traag terneer,
als kinderen die met elkander spelen.

Zo broos als zij en nog zo jong, zo teer,
een werv'lend spel dat nimmer gaat vervelen.

Ik denk aan God, aan kerstmis van weleer,
aan wat Hij door Zijn eng'len mee liet delen:

Zijn enig kind zond Hij in armoe' neer,
om wat kapot was door Zijn bloed te helen.

Geen macht ter wereld en geen duisternis
kan ooit dit licht van liefde meer verdringen;
een God'lijk licht, dat zondaars wil beminnen.

En nog klinkt door de nacht het eng'lenzingen
en daalt een witte deken over alle dingen,
bedekkend, al wat van de wereld is.

20 EEN NIEUWE DAG

Aan verre einder is de dag vervlogen,
verkleurd als een versleten, oude dracht
en aan de hemel over d'aard' gebogen,
stralen geen sterren in een donk're nacht.

De wereld zucht en vindt geen mededogen.
Haar tranen vloeien als een stomme klacht
en als straks alle schulden zijn gewogen,
vindt er geen mens voor 't eeuwig vonnis kracht.

Maar Gode dank, een Kind is ons geboren:
aan verre kim verschijnt nieuw ochtendgloren,
verrijzend als een stralend helder licht.

Vertel de Syriër, de Palestijn, de Moren,
ja, laat geheel de wereld het maar horen,
dat God ons toont Zijn vriend'lijk aangezicht.

21 SLECHTS MIJZELF

In Bethlehem Heer, was voor U geen woning.
Uit doornentakken slechts bestond Uw kroning.
Een smade kruisdood Heer, was Uw beloning.

O God'lijk kind bestemd tot bitter lijden,
als mens geboren in een vuile stal,
om mij van schulden te bevrijden
opdat ik rein voor Vader wezen zal:

Ik bied U Heer, mijn ganse hart tot woning.
Aanvaard mijn psalmen Here, als Uw kroning.
Alleen mijzelf kan ik U geven als beloning.

22 GETHSÉMANÉ

Heer, ik ken het geest'lijk lijden
dat de doodsangst mensen geeft,
dat het lichaam kan kastijden
tot het nauw'lijks adem heeft,

dat het hart opzweept te kloppen
en het suizen van het bloed
als men denkt dat het zal stoppen
om te zwijgen dan, voorgoed.

Maar de klamme laag van angstzweet
die Uw voorhoofd heeft bedekt,
werd tot bloed toen Gij Uw strijd streed
en Gij waart zelfs onbevlekt.

Deze dropp'len die daar vielen
wisten 't zweet van mijn gelaat
en ze doen mij nederknielen,
omdat er nu: ONSCHULDIG staat.

23 GOLGOTHA

Op deze plaats, waar blikken aarzelend geheven,
 vertwijfeld opzien naar het ruwe hout,
de zon haar laatste stralenkrans ontvouwt
 en nog verlicht wat duister was zoëven,

waar hemelen en aard' te saâm worden geweven
 en 't schaduwzwart der dodennacht verflauwt,
daar heeft mijn oog een stervende aanschouwd:
 Daar gaf mijn God Zijn menselijke leven.

En door mijn tranen zie ik nog het bitter lijden
geschreven op het reeds verstarrende gelaat;
de ganse wereldschuld die er te lezen staat.

En vreemd, ik voel een innerlijk bevrijden,
 dat tintelend door heel mijn wezen gaat;
alsof de hemel plotseling wijd open staat!

24 ONSCHULDIG BLOED (I)

Het licht der maan doet flauw haar schijnsel blinken
op 't klamme zweet van Zijn gelaat:

"Ach Vader, als 't bij U bestaat,
deêz bitt're beker, laat mij die niet drinken..."

En vrees doet Hem in 't stof ter aarde zinken
terwijl een engel naast Hem staat,
in 't licht daarvan Zijn tranen helder blinken,
drupt bloedig zweet van Zijn gelaat:

"Ach niet Mijn woord, maar 't Uwe moet weerklinken,
't geschiedde als geschreven staat!"

En die 't verraad met kussen wil beklinken,
draagt plots de sporen van zijn daad:
Het licht der maan doet flauw haar schijnsel blinken
op 't bloedig zweet van zijn gelaat...

25 ONSCHULDIG BLOED (II)

Hij ging alleen de barre weg van 't lijden.
Geen God of mens was Hem nabij
en langs de kant stonden in lange rij,
de schapen, die Hij herderlijk wou weiden.

Verlaten moest Hij met het donker strijden;
de dood, door schuld van u en mij,
Geheel alleen ging Hij de weg van 't lijden,
geen God of mens was Hem nabij.

Aan 't hout wou Hij Zijn liefde nog belijden:
"Vergeef hun wat ze doen met Mij!"
('t Verbroken vlees doorstaken zij.)
Vervlogen woorden kunnen nog bevrijden.
Hij ging alleen de barre weg van 't lijden.

26 ONSCHULDIG BLOED (III)

Hij werd naar 't donkerstille graf gedragen,
dat men zachtruisend opensloot.
Drie vrouwen huilden om Zijn dood,
begrepen niet dit lijden zonder klagen;
een nieuwe tempelbouw in slechts drie dagen!
Zijn eigen vlees gaf Hij tot brood.
Het werd naar 't donkerstille graf gedragen,
dat men zachtruisend open sloot.

Zijn bloed werd wijn, gegist uit geselslagen.
Zijn tranen kleurden 't morgenrood:
de derde dag vanaf Zijn dood...

Hij werd naar 't donkerstille graf gedragen,
dat zich op d'eerste weer ontsloot.

27 VERZOENING

Het is het schuldgevoel dat mij doet talmen
oetmoedig in gebed tot God te gaan.
Het is een echo die in honend galmen
zijn stervend lied door heel mijn ziel laat gaan.

Geboeid, geketend aan de zondeschalmen,
blijf ik in rusteloosheid weif'lend staan
en zelfs de klanken van mijn boetepsalmen
roepen bij dag en nacht mijn eigen naam.

Maar Heer, Gij telt niet 't aantal van mijn zonden,
of meet de lengte van mijn tranenvloed...
Gij geeft de schuldige weer levensmoed!

't Verkeerde dat Gij in mij hebt gevonden,
bedekte Gij met 't offer van Uw bloed..;
bemint zelfs mij, meer dan een vader doet!

28 TOEVLUCHT

In Uw armen wil ik schuilen.
Schoon de zonde mij benauwt,
kan ik van louter vreugde huilen
dat Ge mij als zoon beschouwt.

Onbegrijp'lijk is 't erbarmen
dat Ge in Uw liefde toont,
dat Ge steeds mijn hart wilt warmen
door de Geest die in mij woont.

'k Zit wel vaak in droefheid neder
als het onkruid welig tiert,
ach, wilt Gij het wieden teder,
dat het niet de vrucht ontsiert.

29 ONZE VADER

Matt. 6:9-15.

Onze Vader die in luister
vriend'lijk blikk van Uwe troon;
neig Uw oor naar 't zacht gefluister,
wat het bidt in naam der Zoon.

Heilig wordt Uw naam geprezen
door Uw kinderen tesaâm.
Zegen die in waarheid vrezen,
zuiver hen door 't bloed van blaam.

Dat Uw koninkrijk toch kome;
al Uw kinderen vergaard.
't Jub'lend lied van deze vromen
schalle over gans de aard'.

Dat Uw wil geschiedt in d'hemel
en also ook hier op aard',
want Gij ziet het bont gewemel
dat Gij schiep en sinds bewaart.

Ook het brood dat wij hier eten,
geef het daâglijks uit gena',
doch daarbij het geest'lijk weten
hoe te wand'len op Uw paân.

Niet te noemen zijn de schulden,
tegen U het kwaad gedaan,
doch onnoembaar is Uw dulden
als wij 's eisers weg niet gaan.

Houd ons ver van donk're nachten
waar ons 's boze pijl belaagt...
't Koningschap en alle krachten,
U, die 't eeuwig heerlijk draagt.

30 DE WARE SCHAT

Matt.6:19-24

Verzamel geen schatten op aarde zozeer.
Zij roesten en rotten tot slijk telkenkeer.
Vergank'lijk is alles en stoff'lijk 't gewin,
als 't niet wordt gestolen; de mot die 't verslindt.

Zoek met uw hart naar het hemelse oord.
Slechts daar vindt men rijkdom, zo groot dat geen woord
dan staâmlend vertelt van de eeuwige waard'
die door onze Here met bloed werd vergaard.

Het zuiv're verlangen dat ons hart verheft,
vindt altijd een oorsprong in 't licht dat het treft.
Het oog is de lamp die haar schijnselen geeft...:
Hoe donker het hart, dat geen belichting meer heeft.

Aanbid niet twee heren, dat gij niet bezwijkt.
Aanbid slechts uw Koning en door Hem verrijkt,
vindt gij dan het licht dat de harten beschijnt
en hemelse schatten waar mammon verdwijnt.

31 BEZORGDHEID

Matt. 6:25-34

Staakt toch uw tobben om altoos te weten
wat ge zult drinken en morgen weer eten.
Ook zelfs het kledingstuk dat ge zult dragen,
is u een bron van wel honderden vragen;
't lichaam is meer dan het weefsel der stof,
't leven van God en bestemd voor Zijn lof.

Zie toch de voôglen en leliën te velde;
zijt gij niet een daarboven gestelde?
Werkten zij ooit soms voor één van hun noden
en is daarmee dan hun schoonheid gevloten?
Schitt'ring van 't bloeisel dat straks wordt verbrand,
is niet gevonden in Salomo's hand.

Weest niet bezorgd dan om voedsel of kleren,
tracht naar het koninkrijk met uw begeren.
Vader die weet reeds, vóór gij Hem zult vragen,
geen van Zijn kind'ren had ooit nog te klagen.
Geef Hem in alles de eer en de dank,
Hij zal u schenken: spijs, kleding en drank.

32 ZALIG ZIJN :

Matt. 5:1-12

Zalig is de geest der eenvoud,
deze is het rijk gegeven,
wie gelijk een kind op God schouwt,
zal voor eeuwig met Hem leven.

Zalig zij die droef'nis kennen,
die door zorgen zijn gebogen,
doch zich Gode's hulp gewennen,
eenmaal wist Hij hen de ogen.

Zalig die in ootmoed leven
en het kruis geduldig dragen.
d' Heiland zal hen eenmaal geven,
't erfgoed van de aard' te schragen.

Zalig die in hunk'ring vechten
tegen al wat is verbogen,
blikkend naar een hoôgre rechter,
God zal hen aldus verhogen.

Zalig die vol mededogen
zich tot louter goed beperken,
broeders steunen naar vermogen,
Gods genade zal hen sterken.

Zalig die geen smet bewaren,
maar die rein en in vertrouwen,
steeds op God in liefde staren,
dezen zullen Hem aanschouwen.

Zalig die naar vrede smachten,
als Gods kind'ren met hun beden
't oorlogslijden doen verzachten,
zegen volgt op al hun schreden.

Zalig zij die moeten vluchten,
daar zij voor Zijn naam slechts leven;
hebben voor geen vlees te duchten,
't koninkrijk is hen gegeven.

Zalig zijt gij o versmade,
weest verblijd met elke leugen,
- zo gij wandelt rechte paden -
moogt ge zich daarin verheugen:
Gij die 't kleed van witte waden
straks ontvangt, met cherubs vleug'len.

33 VERDRINKEN?!

Trouwe Vader, ik zal zinken
in het drijfzand van de deugd;
'k Wou het beste en nog beter,
maar ik liet het U niet doen.
Vader toch reik mij Uw handen
trek mij uit dit diep moeras.
Zuigend trekt het mij naar onder,
't staat me bijna aan de mond.
Als ik spartel zal ik stikken
als ik stil ben zink ik nog.
Vader ruk mij uit de modder,
reik mij 't kruis van Jezus aan...

Vader laat mij nu maar zinken,
diep en dieper en nog meer...
dompel mij geheel tenonder
in het bloed van Christus, Heer.

34 VREES NIET

waarom ben je zo bang
je liep zo goed
wat is er op je weg gekomen
is het zo groot
dat je het niet
verplaatsen kunt
is het zo zwaar dat
zelfs Ik
het niet kan dragen
we hadden toch een
verbond
jij gaf je zelf
je hele ik
aan Mij
en Ik
gaf al Mijn liefde
en zorg die je omringde
Ik zou alles voor je dragen
en jij
moest achter Mij komen
ach kind
kijk goed naar Mij

ook deze last
heb ik gedragen
loop rustig voort
en kijk niet om
Ik ben je Vader

35 STAD VAN GOUD

Jeruzalem, gij stad van goud,
dat door God zelf is opgebouwd,

dat eeuwig is en nooit vergaat
en binnen u slechts heil'gen laat.

Eens zal ik wand'len door uw poort
waar eng'lenzang steeds wordt gehoord

en als ik daar mijn handen vouw
en al uw schoonheid dan aanschouw,

zal ook mijn oog de Here zien,
ja, zal ik juichend tot Hem vliên.

36 DE HOF

“O, Vader, als het mogelijk is, laat mij hem toch ontgaan,
de beker die ik drinken zou, ik ben geheel ontdaan.
De krachten schieten mij te kort, mijn zweten is als bloed,
U hoort mijn luide roepen nu, o, God, geef mij de moed...
U doet een engel bij mij staan en geeft mij extra kracht
en meer nog dan het leven, wordt Uw wil in mij volbracht.”

En Jezus loopt de lijdensweg, die Hij alleen moet gaan,
het pad van vele kwellingen, die Hem te wachten staan:

Verlaten van de wereld en verloochend door een vriend,
Beschimpt, gegeseld en bespuwd, het kruishout onverdiend,
gestorven en begraven, in de hel terneer gedaald,
de derde dag weer op gestaan . . . De zege is behaald!

Slechts overwinnaar is de mens, die Jezus kent als vriend
en meer nog, daar naar hunkerend, gelovig op Hem ziet.
De zondelast, zo zwaar als lood, gewassen in het bloed,
schrijft 't beeld van de vergiffenis voor eeuwig in 't gemoed.

37 VADERDAG

Als iemand
een cadeau verdient
bent U het Heer:

Ik heb gezocht,
zonder te vinden,
gekeken,
zonder te zien,
nagedacht,
zonder te denken
opengedaan,
zonder binnen te laten,
geluisterd,
zonder te horen,
geogst
zonder te zaaien.

Wat U hiervan kunt gebruiken
is waarschijnlijk niets.

Wat wilt U dat ik U geven zal,
wat kan ik feestelijk voor U inpakken
en voorzien van een strik,
een cadeau een Vader waardig,
behoudens dan:

MIJZELF?!

38 GODS BARMHARTIGHEID REIKT VERDER DAN ZIJN WET

't is de Wind die zachtjes ruisend,
de stilte van je ziel beroert,
die verzadigd van Zijn goedheid,
overlopend van Zijn trouw,
je herinnert aan Zijn liefde,
speciaal voor jou.

't is de Wind die zachtjes ruisend,
tonen van aanbidding voert,
die barmhartigheid laat gelden,
boven letter van de wet
en voor eeuwig zal bewijzen,
dat Hij jou heeft vrijgezet.

't is de Wind die zachtjes ruisend
je blik die is omfloerst,
doet herleven met Zijn adem,
zoals in het vroegst begin,
want het leven is ons Christus
en het sterven slechts gewin.

39 TOEVLUCHT

Waar zou ik zijn o God, in mijn benauwdheid
als U mijn handen niet gevat hield in Uw handen,
de weg voor mij in liefde niet had voorbereid,
bekleed zou ik zijn met doodse banden

en smartelijk vergaan in alle eeuwigheid.

Hoe schrikkelijk is 't te gaan verzanden
in 't stikkend stof van een verloren strijd,
waar is 't geweest en het geknars van tanden.

U Heer, U hebt mijn strijd reeds lang gestreden.

Nog eer ik U in verzoeking had gebeden,
heeft U in liefde voor mij klaargestaan.

Als overwinnaar bent U uit de strijd getreden
en ziet U mij, als kostb're parel aan.

Beschermd, gerust, door wat U heeft gedaan.

40 HET HEMELSE GOUD

De schatten die op aarde zijn,
je kunt ze wel vergaren,
met werken en met heel veel pijn,
om ze dan te bewaren,
maar eenmaal zullen ze vergaan,
hetzij door roest of rotten,
of door de dieven die bestaan,
of door de vraat van motten.

Maar in de hemel is een schat,
waarop je steeds kunt bouwen,
omdat je Jezus niet vergat
en op Hem bleef vertrouwen.
En als je dan veel van Hem houdt,
je steeds door Hem laat leiden,
dan zie je hier alreeds Zijn goud;
het zal je zeer verblijden.

41 KERSTBERICHT

Nimmer klonk er schoner zang, ruisend door de nacht.
Een bericht voor duizenden werd aan enkelen gebracht.
Ziet toch hoe in eenvoud ons dit kind is toegedacht.
Geen bazuin, trompet, of leger, geen vertoon van macht...

't Ziet de arme herders; hoort hun opgetogen lach.
't Voelt zich beter bij de mensen, dan in hemelpracht.
't Is dan eindelijk geboren, hoop voor zondaars, lang verwacht.
't Leidt hen uit de duisternis, zo teder en zo zacht.

Ja, dit kind wil ik aanbidden, 'k zie de vrucht van Juda's stam.
Mijn geschenk heeft hoge waarde, 't is mijn eigen vrije wil.
Ja, ik geef mijn eigen harte, wachtend op Hem stil.

'k Heb U lief, teer mensenkindje, dat uit hoge hemel kwam.
Dat Zijn plaats verruilde voor een strobos koud en kil.
Hooft naar mijn vragen, gebeden naar Zijn wil.

42 AAN ZIJN HAND

O God die in het bitterst lijden,
zo vaak het voortouw heeft gevat,
mij niet alleen liet strijden,
maar droeg langs menig glibb'rig pad.

Mijn God, hoe zou ik noemen,
die toch onnoembaar is,
bestrooit mij met genadebloemen
en noodt mij aan zijn dis.

Slechts daarin kan ik roemen,
in zwakheid keer op keer,
Gods namen noemend...
enkel tot Zijn eer.

43 HET LICHT DER WERELD

Het licht der wereld is gekomen,
in de winter - als een lentedag.
Christus wilde bij ons wonen,
daar Hij onze moeiten zag.

Geen hotel om in te wonen.
Sjieke kleding was Hem vreemd.
In een stal, geheel ontheemd.

Hij kwam bij ons als een kind,
dat soms lacht en soms moet huilen,
dat de zondaars teer bemint,
welke bij Hem komen schuilen.

Nimmer wijst Hij af die smeken,
nimmer laat Hij zulken staan,
want Zijn liefde is als beken,
in het schijnsel van de maan.

44 BESCHERMD

Uw hand is altijd om mij heen.
Mijn ogen doet Gij op U richten.
Mijn voet stoot zich aan geen scherpe steen.
Mijn pad doet Gij geheel verlichten.

Des nachts bouwt Gij mij een tent,
zodat geen boze pijl mij rake
en ik weet dat Gij er altijd bent,
mij tot de morgen zal bewaken.